

– Jag känner mig sexigare som mamma

Varje morgon får hon frukost på sängen bara för att hon är gravid. Men hon skulle gärna lämna själva graviditeten till sin man Alex istället. Låt oss presentera: Amanda Schulman!

Amanda Schulman
Ålder: 32.
Familj: Mannen **Alex Schulman** och dottern **Charlie**, 3.
Bor: I lägenhet i Vasastan, Stockholm.
Gör: Driver mediebolaget *Perfect Day* med sin syster **Hannah**. Bloggar för Aftonbladet.
Aktuell med: Ny säsong av *På middag med Hannah & Amanda* i september.

● **Charlie** är på förskolan och **Alex** har precis gått till jobbet när **amelia Vänta barn** kommer till familjens sekelskifteslägenhet i Vasastan. Det dröjer inte många minuter förrän **Amanda Schulmans** mobil ringer. Det är Alex som står utanför porten på gatan. Han har glömt sin plånbok och Amanda öppnar köksfönstret, tre våningar upp, och kastar ut den. Det är lite som en filmscen, vilket passar bra med tanke på att vi befinner oss i köket, där de brukar spela in programmet *På middag med Hannah & Amanda*.

– Nu ska jag bara ringa och boka om min pilatesinstruktör också, säger Amanda och berättar att hon för första gången i livet har kommit på att hon ska börja träna.
 – Jag behöver träna upp rygg och axlar för att inte få ont när jag ska

amma och bära omkring på en bebis.

Hon väntar sin andra dotter och den här gången är graviditeten planerad, till skillnad från den första:

– Då hade vi precis träffats och hade ingenstans att bo. Efter sex veckor blev jag gravid! Och Alex har velat ha en till redan andra dagen efter förlossningen, men det har tagit minst två år för mig att känna mig redo igen. Det tar tid att leva in i mammarollen.

Jag ville bli en egen person igen innan jag gav mig hän totalt ännu en gång. Sedan när jag väl var redo, så gick det på en halv minut.

Men den här gången blev starten chockartad för Amanda, vilket alla hennes hundratusen blogggläsare också har kunnat följa.

– Jag mådde så illa och då tycker

man inte att något är roligt. Och så alla hormoner på det. Jag var ingen härlig människa, men sakta men säkert blev det bättre. Jag tycker inte så mycket om att vara gravid – det är inget tillstånd jag direkt trivs att vara i. Visst är det mysigt att vara gravid, men inte i nio månader. Men jag älskar min mage!

”Livet var skit i början!”

Graviditeten:

– Första och andra graviditeten går inte att jämföra! Första gången mådde jag inte illa överhuvudtaget. Det var inga problem med något, jag vet inte om det var de nykåras energi? Så jag var jättekaxig den här gången och sa att jag inte är en sån som mår illa. Vecka sju var kaxigheten över då illamåendet slog till och under veckorna som följde

– Jag höll på att strypa Alex

forts låg jag ner och stirrade på en fläck i taket. Jag fick koncentrera mig på att överleva och kunde inte känna lukter, dricka kaffe eller laga mat. Nu är jag också tröttare från början. Verkligheten knackar på varje minut.

Och du som tycker så mycket om mat och vin – är det inte en pina att vara gravid?

– Jo, men det är ännu mer oräddvinst att jag ska känna mig bakis i fem månader och vakna varje morgon med värsta baksmällan någonsin fast jag inte ens har druckit. Det där glas vinet på kvällen är ju vår bonus, det som gör att man klarar av vardagen.

Så vad har Alex fått stå ut med?

– Jag har varit så hemsk, haha. När Alex skulle göra jobb i New York så skrek jag: 'Aldrig i livet, jag vill inte åka till New York, utan bara ligga hemma i sängen!' Och en gång fick jag utbrott för att han inte hade tänt på morgonen när det var mörkt ute. Ren galenskap. Men han biter ihop.

Ängrar han titeln på boken om dig: Att vara med henne är som att springa uppför en sommaräng utan att bli det minsta trött?

– Det hoppas jag inte! Tur att jag har världens underbaraste man. Alla utbrott vägs nog upp av att jag är ganska mysig emellanåt.

Gjorde ni gravtestet tillsammans?

– Jag visste redan att jag var gravid, jag kände det direkt. Så Alex gick och köpte ett gravtest. Nuförtiden är det ju digitalt och det står till och med vilken vecka man är i. Jag satt i Alex knä på en stol i köket och väntade på resultatet. Sedan bröt vi ut i ett fnissanfall.

Varför berättade du på bloggen redan i vecka elva?

– Den här gången orkade jag inte vänta. På kontoret berättade jag tidigare än så. Jag tycker illa om att det nästan är lite fullt att berätta; att det skulle kännas som ett misslyckande om det blir fel. Om ingen berättar så förstår ju inte heller folk hur vanligt det är med missfall. Och om det skulle hända något så kan man ju dela sorgen.

När fick Charlie veta att hon ska bli storasyster?

– Tidigt, hon undrade ju varför mamma plötsligt låg ner. Vissa har haft synpunkter på att det var för tidigt för Charlie att få veta, men att hon inte ska få vara med på den resan är ju helknas.

”Jag svimmade på förlossningen”

Amanda bjuder på sig själv i sin blogg, men läsarna får inte följa med in i förlossningsrummet. ”Där går gränsen.”

Pippi Långstrump finns ju också för henne även om hon inte träffat henne. Treåringar förstår och jag tycker inte att man ska skydda barnet, utan låta det vara delaktigt istället.

När kände du första sparken?

– I vecka 17, på min födelsedag. Vilken present!

Varför ville ni ta reda på könet?

– Vi kunde inte hålla oss. Det är lättare att förbereda sig om man vet vad det blir. Det är överraskning nog att det kommer en bebis. Det är så otroligt mysigt att det kommer en till tjej: att få en syster är det allra finaste.

Förra förlossningen:

– Sex dagar gick jag över tiden, men det var som fyra veckor. Jag tappade hoppet och var så frustrerad.

Hade du läst på mycket?

– Nej, det känns inte som man kan förbereda sig så mycket, men vi gick på

en kurs i alla fall.

Hur blev förlossningen?

– Jättebra, men det gjorde skitont. Man kan inte förstå det innan. Precis efteråt sa jag att jag aldrig skulle göra det igen, men det hade jag tydligen lyckats förtränga. Jag vet att jag kommer ligga där i höst och tänka: hur kan jag utsätta mig för det här igen?

Hur lång tid tog det?

– Tio timmar. Det började med värkar när vi var i Visby en dag. Och jag trodde att man skulle föda på fem minuter, så jag vågade inte åka hem till Rute, en halvtimme bort. Så vi tog in på hotell. Den natten var hemsk, det gjorde så ont! På morgonen åkte vi in och då var jag öppen fyra centimeter. Det kändes ganska bra tills de tog håll på hinnorna. Följande timme var vidrig!

Tog du någon smärtlindring?

– Ja, epidural, men då svimmade jag av och de kallade på läkare. Men jag märkte inte så mycket av det där, det var värre för Alex.

Amanda om ...

... cravings:

”Nu kommer alla att hata mig, men jag tror inte på cravings. Gravida går nog loss bara för att de får. Om du är sugen på betong, så beror det nog på brist på något. Ingen har brist på prinsess-tårta. Däremot så har jag en djurisk hunger när jag ammar.”

... tänkbara bebisnamn

”I den frågan är jag och Alex långt ifrån varandra – jag vet inte hur det ska gå! Charlie var solklart oavsett om det blev en tjej eller kille. Men nu... Ämnet är så pass infekterat att vi knappt kan prata om det längre. Alex är fint på en tjej, men det går ju inte, annars gillar jag Robin och Billie.”

... begreppet ”vi” är gravida

”Nej! Männen bär inte på barnet. De är stöd, men det är kvinnan som ligger där och mår illa. Jag hade väldigt gärna låtit Alex vara gravid ibland, men nu är det ju inte så.”

Charlie, 3, har varit med hos barnmorskan och säger att hon älskar bebisen.

– Jag älskar att gå i terapi

forts **Hur gick förlossningen för Alex?**

– Han tyckte att det var jättejobbigt att se någon som har så där ont. Och jag höll på att strypa honom på slutet. Jag tog tag runt hans hals varje gång jag krystade. Jag hade missförstått det här med krystning och fått för mig att jag skulle hålla emot för att inte spricka. Så jag fick krysta i en och en halv timme och var så trött att jag somnade mellan värkarna. De fick väcka mig. Sedan sa barnmorskan: 'Du kan känna huvudet nu.' Och det var när jag kände håret som jag förstod att jag skulle ha barn. Det var flera krystvärkar kvar, men jag tog i med all kraft och hon kom ut på en enda! Jag sprack ingenting – kanske för att det gick så långsamt.

Ni som bloggar och twittrar, hur tänker ni göra under förlossningen den här gången – får vi vara med?

– Inte under förlossningen, där går gränsen. Alex startade ju en pap-pablogg dagen efter att Charlie föddes. Vi bestämde då att hon fick vara med i bloggen i ett år, tills hon blev en liten människa. Att exponera henne varje dag har vi ingen lust med längre. Alex blogg handlade ju om hans funderingar kring att bli pappa och det är inte samma sak som när man blir tvåbarnspappa. Så vi får se vad han hittar på den här gången.

Ser du fram emot förlossningen?

– Jättemycket, det är det bästa man kan vara med om, även om det gör ont! Kanske kan jag vara ännu mer närvarande den här gången. Min målbild är väldigt stark: det är när allting är över och allt förhoppningsvis har gått bra och Charlie ska få träffa sin syster.

Tiden efter bb:

– Amningen gick bra till en början, men efter ett tag så märkte jag att hon alltid var lite hungrig trots att hon åt. Både hon och jag grät: jag kände mig som en dålig mamma när hon inte blev mätt. Vi höll på och kämpade men vid fyra månader slutade jag att amma. Det var som en välsignelse när en läkare sa till mig: 'Gud, du behöver inte amma längre.'

Varför tror du att amning är ett så hett ämne?

– Det handlar nog om det här biologiska, att man inte ens lyckas ge sitt barn mat. Alla som väljer eller tvingas att gå emot amningen, måste stå upp för något som man innerst inne känner

inte är helt rätt. Och då blir det lätt att de tar i lite för mycket i sina åsikter och provocerar. Jag hade gärna ammat längre om det gått, men försöker att inte vara så hård mot mig själv för att det inte gjorde det.

Men varför kan mammor vara så dömande mot varandra?

– Man går på sin linje och vill vara så stensäker på att den är rätt. Och då klankar man ner på alla andra, annars har man gjort fel. Dessa typer letar hela tiden bevis på att de gör rätt. Jag tycker att man ska lyssna på sitt mammahjärta istället och skraddarsy efter sin familj. Det är just hetisen och det dåliga samvetet som skapar aggressioner. Vi ville inte sätta Charlie på förskola när hon var ett år för att vi tyckte att hon var för liten. Och det var så provocerande för folk: 'De behöver dagis!', var det till och med någon som kommenterade. Varenda förälder tyckte att vi hade fel.

Några nybörjarmissstag som du vill bjussa på?

– När vi fick Charlie hade vi gäster på Gotland hela sommaren. Det gör jag aldrig mer om! Alla ville se bebisen och vi var i huset utan vatten och el i två månader. Nu ska jag bara ligga i sängen och amma och inte ha ett enda krav på mig. Efter sommaren tar Alex över föräldraledigheten.

Hur gick det med sömnen?

– Ganska bra. Jag tog nätterna, sedan gick Alex ut med henne två timmar på morgonen så jag fick sova. Fantastiskt! Så tycker jag att alla pappor ska göra.

Amanda om...

... att bli tvåbarnsmamma

"Helt fantastiskt! Dels vet jag ju nu vad man får efter förlossningen och jag får vara med om det igen! Ett barn är ett barn – ungefär som en handväska. Nu blir vi en familj. Och jag ger inte bara mig själv ett barn, utan Charlie får ett syskon också."

... att ha lågt blodtryck

"Det är jobbigt för det syns inte utanpå. Jag är rädd för att svimma och ramla och skada magen. Även när jag ligger ner kan jag försvinna bort ibland."

... barn i stan

"Vi letade villa febrilt för ett år sen, men hittade ingen. Så vi landade i stan. Jag är uppväxt på Söder, en asfaltsunge. Stanungar är härliga! Kanske flyttar vi ut en dag, men inte för att åka in till stan hela tiden. Bilköer går bort."

... 5-minutersmetoden

"Nej! Jag tror på rutiner. Mitt mammahjärta är alldeles för svagt för att låta mitt barn skrika."

"Det tog månader att komma in i mamma-rollen"

Tre barn vill Amanda gärna ha – både hon och Alex har två syskon var.

Gick du upp mycket i vikt förra gången?

– Typ elva kilo, men det lär bli mer den här gången.

Fick du kroppsnoja efteråt?

– Jag nojar inte, men man får ju aldrig tillbaka samma kropp. Det tog lång tid för höfterna att komma tillbaka. Men jag känner mig finare, sexigare och mer kvinnlig som mamma.

Mammarollen:

– Jag har inte förändrats så mycket sen jag blev mamma, men livet har ju det. Först av allt är jag mamma, sedan kommer resten, det går inte att bortse från. Det tog mig tre månader att komma in

i det ordentligt. Kärleken växer ju hela tiden och det är inte alls säkert att den drabbar en precis på BB. Men jag är så kär i min dotter!

Är det någon ny sida hos dig själv som du är förvånad över?

– Jag har blivit mer kräsen. Det krävs mycket för att jag ska vilja hitta på något som tar tid från mitt barn.

Vad tycker Charlie om att få en lillasyster?

– Hon är så peppad för det här och har varit med hos barnmorskan. Vi har köpt en liten doktorsväska, så hon 'kan lyssna' på magen. 'Jag älskar bebisen', sa hon en dag när vi badade och hon la sin hand på min mage.

Hur många barn vill du ha?

– Tre vill jag gärna ha. Både Alex

och jag har två syskon var, så tre känns naturligt.

Du går i terapi, varför?

– Det är sedan jag blev mamma och jag älskar det! Nu ska man ju ta ansvar för någon annan än sig själv, så jag kände att det var dags. Jag går en gång i veckan och tycker att jag har blivit en bättre människa. Jag önskar att alla människor skulle få göra det, för man utvecklas enormt.

Parrelationen:

– Eftersom vi precis träffats när jag blev gravid, så hade vi mycket kvar att uppleva efter vi fått barn. Vi är duktiga på att ha barnvakt en gång i veckan.

Men jag erkänner att vi är lite blödiga med att lämna bort Charlie, så vi åker till London på ett dygn istället för att vara borta en hel helg.

Ni som är kända för att vara roliga – hur kul har ni... egentligen?

– Haha, vi har framför allt väldigt trevligt. Det är det som är vår grej. Jag

vet ingen människa som jag hellre vill äta middag med. Det finns ingen som är mer intressant än min man. Vi har mycket kul tack vare vårt barn: en treåring som ska sitta naken och äta frukost med solbrillor. Man skrattar ihjäl sig! Och det är så kul att ha någon att dela det med. ●

"Vi har barnvakt en gång i veckan"